

ГЕРБЕРТ УЕЛЛІС

ВИБРАНІ ТВОРИ

ВІЙНА СВІТІВ
МАШИНА ЧАСУ
НЕВИДИМЕЦЬ

Герберт Уеллс

Вибрані твори

Війна світів. Машина часу.

Невидимець

Герберт Джордж Уеллс — англійський письменник, найбільш відомий як письменник-фантаст, хоча має значний доробок праць історичних, на політичну тематику, публіцистики та настільних ігор. Поряд з Мері Шеллі, Едгаром Елланом По та Жулем Верном, вважається одним із засновників сучасної наукової фантастики.

*Війна світів
Машина часу
Невидимець*

Зміст

Війна світів

Книга перша Прибуття марсіян

I. Напередодні війни

II. Летюча зірка

III. На горсельському вигоні

IV. Циліндр відгвинчується

V. Тепловий промінь

VI. Тепловий промінь на Чобгемському шляху

VII. Як я дістався додому

VIII. Увечері перед суботою

IX. Битва починається

X. Буря

XI. Біля вікна

XII. Я стаю свідком руйнування Вейбриджа та

Шеппертона

XIII. Зустріч із священником

XIV. У Лондоні

XV. Що сталося в Серрею

XVI. Вихід із Лондона

XVII. «Дитя грому»

Книга друга Земля в марсіянському ярмі

I. Під п'ятою

II. Що ми побачили з-під руїн будинку

III. Дні ув'язнення

IV. Смерть священника

V. Тиша

VI. Що зробили марсіяни за півмісяця

VII. Людина на верхів'ї Путні-хілу

VIII. Мертвий Лондон

IX. Руїни

Епілог

Машина Часу

I. Вступ
II. Машина
III. Мандрівник у Часі повертається
IV. Подорож у Часі
V. У Золотій Добі
VI. Занепад людства
VII. Разюча несподіванка
VIII. Пояснення
IX. Морлоки
X. Коли настала ніч
XI. Палац із Зеленої Порцеляни
XII. У темряві
XIII. Пастка в Білому Сфінксі
XIV. Дальші видіння
XV. Повернення Мандрівника в Часі
XVI. Що було після розповіді
Епілог
Невидимець
I. Прибуття Незнайомця
II. Перші враження містера Тедді Генфрі
III. Тисяча й одна пляшка
IV. Побачення містера Каса з Незнайомцем
V. Крадіжка у будинку вікарія
VI. Меблі, що збожеволіли
VII. Незнайомця викрито
VIII. Під час утечі
IX. Містер Томас Марвел
X. Містер Марвел відвідує Айпінг
XI. В заїзді «Карета й коні»
XII. Невидимцеві вривається терпець
XIII. Містер Марвел просить дати йому відставку
XIV. У Порт-Стоу
XV. Втікач
XVI. У заїзді «Веселі крикетисти»
XVII. Гість доктора Кемпа
XVIII. Невидимець спить

XIX. Деякі основні закони

XX. В будинку на Грейт-Портленд-стріт

XXI. На Оксфорд-стріт

XXII. В універсальній крамниці

XXIII. На Друрі-лейн

XXIV. План, що зазнав краху.

XXV. Полювання на Невидимця

XXVI. Вбивство Вікстіда

XXVII. Облога Кемпового будинку.

XXVIII. Цькування ловця

Епілог

Війна світів

Моєму братові Френкові УЕЛЛСУ, що подав ідею цього роману

Але хто живе в цих світах, якщо вони заселені? Ми чи вони — Володарі Світу?..

Та й хіба все створено тільки для людини?

Кеплер (цитовано в Бертоновій^[1] «Анатомії меланхолії»)

Книга перша
Прибуття марсіян

I. Напередодні війни

В останні роки дев'ятнадцятого століття ніхто не повірив би, що за всіма людськими справами зосереджено й пильно стежать істоти більше розвинені, аніж людина, хоча й такі самі смертні, як і вона; що в той час, коли люди заклопотані своїми справами, їх досліджують і вивчають, може, так само уважно, як людина досліджує під мікроскопом хвилине життя нижчих організмів, що плодяться й кишать у краплині води. З безмежною пихою снували люди туди й сюди по всій земній кулі, поглинуті своїми мізерними турботами, певні своєї влади над матерією. Мабуть, так поведуться під мікроскопом й інфузорії. Ніхто й гадки не мав, що старіші космічні світи криють у собі загрозу людському існуванню; сама думка про можливість життя на інших планетах здавалася неймовірною. Цікаво нагадати деякі поширені в той час погляди. Щонайбільше, думали земляни, на Марсі живуть люди, які поступаються перед нами своїм розвитком і завжди раді прийняти нас у свої гостинні обійми, як жаданих просвітників. А в цей час істоти, які своїм розвитком стоять від нас вище настільки, наскільки ми стоїмо вище від допотопних тварин, істоти з великим, холодним жорстоким розумом, дивилися заздрісними очима на Землю, повільно й впевнено плекаючи свої ворожі супроти нас плани. На світанку двадцятого сторіччя наші ілюзії були розбиті.

Планета Марс — навряд чи потрібно про це нагадувати читачеві — обертається навколо Сонця в середньому на відстані 140 000 000 миль, дістаючи від нього вполовину менше тепла й світла, ніж дістає Земля. Якщо вірити гіпотезі про туманність, то Марс — старіший за нашу планету, і життя на його поверхні мусило початися задовго до того, як затвердла Земля. А

що маса його всемеро менша земної, то й охолонути він повинен був швидше до температури, за якої могло зародитися життя. На Марсі є повітря, вода й усе потрібне для розвитку органічної матерії.

Та людина така марнославна й так засліплена власного пихою, що ніхто з письменників аж до кінця дев'ятнадцятого сторіччя не висловив гадки про те, що цю планету можуть населяти істоти, які за своїм розвитком набагато перевищують землян. Так само нікому й на думку не спадало, що коли Марс старший за Землю, вчетверо менший поверхнею, знаходиться від Сонця на більшій відстані, то й життя на ньому, почавшись значно раніше, тепер набагато ближче до кінця.

Неминуче охолодження, яке має колись спіткати й нашу планету, безперечно, давно вже почалося в нашого сусіда. І хай фізичні властивості Марса — ще й досі велика для нас таємниця, одначе ми знаємо, що в його екваторіальній зоні тільки опівдні температура дещо наближається до температури, яка буває на Землі найхолоднішої зими. Його атмосфера набагато більше розріджена аніж земна; його океани, постійно висихаючи, уже вкривають лише третину поверхні; а що там чергування пір року, як на нашу міру, значно уповільнене, то на полюсах нагромаджується величезна кількість льоду, який, танучи, періодично затоплює помірні зони. Остання стадія виснаження планети — так неймовірно далека ще для нас — для марсіян стала проблемою сьогодення. Під тиском доконечної потреби, розум їхній запрацював більш напружено, воля зміцнилася, серця сповнилися холодної рішучості. І, дивлячись у космічні простори, озброєні приладами й знаннями, про які ми ледве можемо й мріяти, марсіяни побачили недалеко, за яких там 35 000 000 миль у напрямі до сонця, ранішню зірку надії — нашу затишну планету з її зеленою рослинністю, сріблястими водами, з

її, туманною атмосферою, — що красномовно свідчить про плодючість, — планету з широкими просторами залюднених материків, які поблискують крізь пасма хмарин, і вузькими морями, по яких плаває сила-силенна суден.

Ми, люди, — істоти, які населяють Землю, — мусимо здаватись їм такими ж примітивними і чужими створіннями, якими видаються нам мавпи й лемури. Розум людський спізнав, що життя — це невпинна боротьба за існування; спізнали це, певно, і марсіяни. Їх планета давно вже охолоджується, а на Землі усе ще вирує життя, але то життя якихось низькоорганізованих істот. Завоювати новий, ближчий до Сонця світ — це єдиний був порятунок від загибелі, яка з кожним поколінням усе ближче насувалася на марсіян.

Перше ніж занадто суворо засуджувати їх, нагадаймо собі, як безжально, як немилосердно ми самі винищували не лише таку живність, як бізони чи додо, а й близькі нам раси людей. Адже ж тасманійців, хоч це були й люди, за п'ятдесят років геть усіх вигубили європейські іммігранти. Тож хіба ми самі такі апостоли милосердя, щоб обурюватися з марсіян, які чинять те ж саме?

Певно, марсіяни щонайточніше розрахували свій політ — їхні математичні знання, очевидно, сягнули далеко вперед проти наших — і майже досконало до нього підготувалися. Якби нам дозволяли наші прилади, ми б помітили посилення небезпеки задовго до кінця дев'ятнадцятого сторіччя. Такі вчені, як Скіапареллі^[2], стежили за червоною планетою (дивно, між іншим, що протягом багатьох сторіч Марс вважали зорею війни), та вони не могли пояснити періодично повторюваних спалахів, що їх так ретельно наносили на карти. А весь цей час марсіяни, мабуть, наполегливо готувалися.

Під час протистояння 1894 року на освітленім боці планети було видно яскраве сяйво, яке помітила спершу Лік-ська обсерваторія, а потім Перротен у Ніцці та інші астрономи. Англійський читач довідався про це із журналу «Нейчюр» за друге серпня. Я схиляюсь до думки, що це явище означало відливання в глибоких надрах планети тієї величезної гармати, з якої марсіяни стріляли в Землю. Якись дивовижні явища, нерозгадані й досі, спостережено було поблизу того сяйва і під час двох подальших протистоянь.

Перший грім ударив над нами шість років тому. Коли Марс підійшов до протистояння, Лавел із Яви телеграфував астрономам про величезний вибух розжареного газу на тій планеті. Це сталося десь опівночі дванадцятого серпня, і спектроскоп, до якого він удався тоді, показав надзвичайно велику кількість газів (головним чином водню), що, палаючи, з нечуваною швидкістю линули в напрямку до Землі. Цей вогненний потік у чверть на першу зник із поля його зору. Лавел порівнював його з величезним спалахом, що вирвався з планети, «як вихоплюється вогонь із гармати». Таке порівняння виявилось надзвичайно влучним.

Проте наступного дня газети не дали про цю подію жодного повідомлення, коли не рахувати маленької нотатки в «Дейлі телеграф», і світ так нічого й не знав про одну з найбільших небезпек, які будь-коли загрожували людству. Певно, і я не знав би нічого про той вибух, якби не зустрівся в Отершоу з відомим астрономом Оджилві. Він був дуже занепокоєний звісткою Лавела і запропонував мені провести разом із ним ніч за спостереженням червоної планети.

Незважаючи на все, що довелося згодом пережити, я добре пам'ятаю ту ніч: чорне безгоміння обсерваторії, заслонений в кутку ліхтар, від якого падає на підлогу бліде світло, розмірене такання годинникового

механізму, видовжений отвір у стелі, звідки видно всіяну зоряним пилом безодню неба. Біля приладу майже незримо рухався Оджилві. В телескоп видно було кружальце цієї синьої безодні, в якій плескатий диск планети з ледь помітними смугами здавався крихітною цяточкою. Вона була маленька, трохи більша за мачинку, й іскрилася ніжним сріблястим сяйвом. Здавалося, що вона дрижить, а насправді це вібрував телескоп під впливом годинникового механізму, який тримав у полі зору планету.

Коли я спостерігав її, мені здавалося, ніби вона то більшає, наближаючись, то меншає, віддаляючись, — але це вводило мене в оману стомлене око. Сорок мільйонів миль було між нами й тією зіркою, — сорок мільйонів миль порожнечі. Неможливо уявити собі увесь безмір тієї простороні, в якій плаває пил матеріального Всесвіту! Пам'ятаю, поблизу планети було видно три світляні крапки, три безмежно далекі телескопічні зірочки, а довкола них — невимовна темрява безмірної порожнечі. Ви знаєте, який вигляд має та безодня у морозну зоряну ніч? А в телескопі вона здається ще глибшою. І ось там, зовсім невидиме через велику віддаль і крихітну величину, швидко й неухильно прямуючи до Землі крізь незбагненно великий простір, щохвилини наближаючись на тисячі миль, мчало те, що було запущене до нас, те, що мало принести на Землю війну, страждання й смерть. Стежачи тоді за Марсом, я й гадки не мав про все це; і ніхто на цілій Землі не міг і подумати про це несхибно запущене ядро.

Тієї ночі знову спостережено було вибух на далекій планеті. Я бачив його на власні очі. Саме коли хронометр позначив північ, на планеті блиснув червоनावий спалах, і помітно стало невеликий виступ на її поверхні. Я сказав про це Оджилві, й він одразу ж підійшов до телескопа. Ніч була душна, і мене мучила спрага. Незграбно ступаючи в темряві, я навпомацки

рушив до столика, на якому стояв сифон, коли це Оджилві аж скрикнув, побачивши, що розжарений газовий потік летить просто на нас.

Цієї ночі марсіяни запустили на Землю нове незриме ядро. Воно вилетіло після першого рівно через двадцять чотири години з точністю до секунди. Пам'ятаю, сидів я на столі, в темряві; перед очима в мене розпливалися зелені й червоні кола. Мені хотілося курити, і я шукав огню, й гадки не маючи, що цей спалах насправді означає і до яких наслідків він призведе. Оджилві стежив за Марсом до першої години ночі. Потому засвітили ми ліхтаря і пішли до нього. Внизу темрява оповила Отершоу й Чер-тсі, де мирно спали сотні мешканців.

Довго сиділи ми вдвох, і Оджилві висловлював різні припущення щодо умов життя на Марсі та розводився про те, ніби його жителі подають нам якісь сигнали. Він гадав, що на планету або рясно посипалися метеорити, або там посилилась вулканічна діяльність. Оджилві доводив мені, яка мала ймовірність, щоб еволюція організмів на двох, хай і сусідніх, планетах відбувалася в одному напрямі.

— Один шанс проти мільйона за те, що Марс — заселений, — сказав він.

Сотні спостерігачів бачили полум'я і цієї ночі, і наступної, і так десять ночей підряд, і щоразу саме опівночі. Чому вибухи припинилися по десятій ночі — ніхто не брався пояснити. Може, гази від тих вибухів завдавали марсіянам якоїсь шкоди. Густі хмари диму чи пилу, що їх помітно було в найпотужніший земний телескоп, набравши вигляду невеликих сірих хвилястих плям, миготіли в ясній атмосфері планети й затінювали її знайомі обриси.

Нарешті навіть газети зацікавилися цими явищами. Стали повсюдно з'являтися популярні статейки про вибухи вулканів на Марсі. Пам'ятаю, гумористичний

журнал «Панч» досить удало скористався з цього в одній політичній карикатурі. І ніхто й не підозрював, що тим часом ядра, запущені марсіанами на Землю, летячи крізь світові простори зі швидкістю кількох миль за секунду, наближалися щодень і щогодини. Тепер мені вдивовижу те, що люди перед лицем загибелі могли віддаватися своїм нікчемним справам. Пригадую, як несказанно тішився Марк-гем, доставши нову фотографію Марса для ілюстрованого журналу, який він тоді редагував. Люди цього, уже пізнішого часу, заледве уявляють собі рясноту й винахідливість журналів дев'ятнадцятого сторіччя. Щодо мене, то я саме тієї пори ревно вчився їздити велосипедом та забивав собі голову журналами, які обмірковували проблеми моралі у зв'язку з поступом цивілізації.

Одного вечора (перше запущене ядро було тоді за 10 000 000 миль від нас) вийшов я з дружиною на прогулянку. Було зоряно; я пояснював їй Зодіакові знаки і показав на Марс, на маленьку світляну цяточку, куди тепер було спрямовано таку силу телескопів. Вечір був теплий. Юрби людей, що вийшли погуляти із Чертсі та Айлворта, з піснями й музикою проходили повз нас, розтікаючись по домівках. В горішніх вікнах будинків світилося, люди лягали спати. Від залізничної станції чувся гуркіт маневрових поїздів; відстань пом'якшувала його, і він звучав майже мелодійно. Дружина звернула мою увагу на червоні, зелені й жовті сигнальні вогні, що, підняті на стовпах, світилися на тлі синього неба. Все виглядало так мирно, спокійно.

II. Летюча зірка

Потому настала ніч першої летючої зірки. Її помітили вдосвіта, коли вона над Вінчестером летіла на схід, креслячи високо в небі вогненну лінію. Сотні людей, дивлячись на неї, вважали, що то звичайна собі летюча зірка. За твердженням Елбіна, вона залишала по собі зеленаву смугу, що світилася кілька секунд. Денінг, наш великий спеціаліст по метеоритах, запевняв, що її було видно вже з висоти дев'яноста або ста миль. Йому здалося, що вона впала на землю десь за сотню миль від нього.

Нацей час я був удома і писав у своїм кабінеті. Але я нічого не помітив, дарма що моє французьке вікно виходило на Отершоу, і штору його було піднято (бо я любив тоді дивитися на нічне небо). Однак цей метеорит, найнезвичайніший за всі, які будь-коли падали із світових просторів на землю, упав саме тоді, коли я сидів у кабінеті, і якби я тільки у слухну мить глянув на небо, то міг би його помітити. Дехто з тих, які бачили його літ, запевняли, що він рухався зі свистом, але сам я не чув цього. Чимало жителів Беркшира, Серрею та Мідлсекса бачили, як він падав, і були певні, що це новий метеорит. Проте, здається, нікого з них не зацікавило подивитися на нього.

Тільки сердешний Оджилві, який стежив за метеоритом і був певен, що він упав десь на вигоні між Горселом, Отершоу й Вокінгом, схопився спозаранку і пішов на розшуки. Коли розвиднілося, він нарешті таки знайшов те тіло неподалік піщаного кар'єру. Він побачив велику вирву, що утворилася від падіння цього тіла, і навкруги між, вересом височіли купи гравію та піску, видні ще за півтори милі. Зі східного боку вирви

верес загорівся, і голубий димок від нього підіймався проти світанкового неба.

Падаючи, небесне тіло майже повністю зарилося в пісок і лежало між трісками розбитої ним сосни. Та його частина, яка виглядала з піску, була подібна до велетенського осмаленого циліндра, зовні вкритого грубим лускатим шаром нагару сіро-брунатної барви. Циліндр мав ярдів із тридцять у перерізі. Оджилві підійшов до цього громаддя, вражений його розмірами, а надто формою, бо звичайно метеорити більш-менш кулясті. Циліндр так розжарився, прилітаючи крізь атмосферу, що до нього й тепер не можна було підступити. Невиразний шум усередині циліндра Оджилві пояснював собі нерівномірним охолодженням його поверхні. Тоді він і гадки не мав, що циліндр може бути порожнистий.

Оджилві стояв на краю цієї свіжої ями, приголомшений чудернацькою формою й кольором неземного тіла, і починав поволі здогадуватись, яке справжнє його призначення. Ранок був напрочуд тихий, сонце вже трохи припікало, освітивши сосновий ліс поблизу Вейбриджа. Оджилві казав, що того ранку не чутно було ні пташиного співу, ані подиху вітру, тільки з укритого нагаром циліндра доносились якісь звуки. Оджилві був сам-один на вигоні.

Раптом він із подивом побачив, що шар сірого нагару, яким був покритий метеорит, став зверху обсипатися. Цей нагар падав на пісок так, наче це сніжинки або краплини дощу. Раптом відвалився і впав додолу цілий шмат. Серце Оджилві кинулось у п'яти.

Хвилинку поміркувавши над тим, що б це могло означати, він, незважаючи на розпечене повітря, зійшов у яму і наблизився до самого тіла, щоб краще його розгледіти. Він і досі думав, що нагар осипався від охолодження метеорита, хоча дивно було, чому це лише по верхній частині циліндра.

Раптом Оджилві побачив, що кругла вершина циліндра обертається. Це обертання було повільне, і він помітив його тільки по чорній плямі, яка п'ять хвилин тому була перед ним, а зараз опинилася з протилежного боку. І все-таки він не міг добрати, в чому річ, аж доки не почув приглушений скрегіт і не побачив, що та чорна цятка знову посунулася вперед майже на дюйм. Тільки тоді він збагнув, що це таке. Циліндр був штучним, порожнистий, з покриттям! Це хтось ізсередини відкручує покриття!

— Боже-світе! — вигукнув Оджилві. — То ж там усередині людина! Там люди! Вони ледве не спеклися! Вони хочуть вилізти звідтіля!

Вмить він пов'язав цей циліндр із спалахом на Марсі.

Думка про те, що в циліндрі закрито живих істот, так його налякала, що він навіть забув про жароту і підійшов зовсім упритул, щоб допомогти відкручувати покриття. На щастя, гаряче повітря, що ним пашів циліндр, вчасно зупинило його, і він не торкнувся руками до розжареного металу. Хвилинку він постояв, не знаючи, що робити, а потім видряпався з ями і щодуху кинувся до Вокінга. Було тоді десь близько шостої години. Дорогою Оджилві зустрів якогось візника і хотів розповісти йому, що трапилось, та розповідав він так недоладно і вигляд мав такий дикий — капелюха він загубив у ямі, — що той чолов'яга мовчки поїхав собі далі. Так само плутаючи слова, звернувся він і до служника, що відмикав двері шинку біля Горсельського мосту. Той подумав, що це втік якийсь божевільний, і хотів затягти його до шинку. Це дещо охолодило астронома, і він, угледівши Гендерсона, лондонського журналіста, який саме порпався у своєму садку, гукнув до нього через паркан, силкуючись говорити зрозуміліше:

— Гендерсоне, — почав він, — чи бачили ви минулої ночі летючу зірку?

— А що таке? — запитав Гендерсон.

— Вона на горсельському вигоні.

— Господи боже! — вигукнув журналіст. — Упав метеорит! Оце так подія!

— Але то щось більше, ніж метеорит. То циліндр, штучний циліндр. Там усередині щось є.

Гендерсон випростався, тримаючи в руці лопату.

— Як ви сказали? — перепитав він, бо трохи недочував.

Тоді Оджилві розповів усе, що бачив. Хвилину Гендерсон роздумував. Потім кинув лопату, взяв піджака й вийшов на шлях. Вони обидва кинулись мерщій на вигін. Циліндр лежав на тому ж місці, але звуки стихли, і між покришкою та корпусом циліндра з'явилася блискуча смужка. Повітря зі свистом чи то проходило всередину, чи, може, виривалося назовні.

Вони прислухалися, постукали палицею по нагару, але, не діставши ніякої відповіді, подумали, що людина чи кілька людей, закритих усередині, знепритомніли або й померли.

Звісно, самі вони не могли нічого зарадити. Гукнувши прибульцям кілька підбадьорливих слів, вони майнули до міста по допомогу. Страшенно збуджені, розхристані й обсіпані піском, вони бігли по маленькій вуличці, залитій яскравим сонцем, саме о тій порі, коли крамарі відчиняли віконниці, а прості городяни відчиняли у спальнях вікна. Гендерсон кинувся на залізничну станцію, щоб якнайшвидше передати телеграфом новини до Лондона. Газетні статті вже підготували населення до цих незвичайних новин.

Близько восьмої години юрби хлопчаків та всякого люду вже мчали до вигону, бажаючи подивитися на «мертвих марсіян». Так починали розгортатися події. Вперше я почув про це від хлопця-газетяра без чверті дев'ять, коли вийшов купити «Дейлі кронікл». Звісна річ,

я був надзвичайно вражений і, не гаючи марно часу,
пішов через Отершоуський міст до піщаного кар'єру.

III. На горсельському вигоні

Біля великої вирви, в якій лежав циліндр, зібралось чоловік із двадцятєро. Я вже казав, який вигляд мало те велетенське тіло, що врилось в землю. Навколо, ніби від якогось вибуху, було обсмалено дерн і гравій. Мабуть, великий удар спричинив вибух вогню. Гендерсона і Оджилві там не було. Очевидно, вони вирішили, що зараз нічого не вдієш біля циліндра, і пішли до Гендерсона снідати.

Четверо чи п'ятеро хлоп'ят сиділи над ямою; вони метляли ногами й розважалися, кидаючи камінці у циліндр, доки я не нагримав на них. Тоді вони стали гратися у квача, туди-сюди шмигаючи поміж дорослими.

На цьому збіговиську були два велосипедисти, садівник-поденчик, якого я вряди-годи наймав, дівча з дитиною на руках, різник, Грег із своїм малим, кілька просто роззяв та ще хлопці, що бували на побігеньках у гравців у гольф або тинялися біля станції.

Розмовляли мало. Тоді англійський простолюд не дуже розумівся на астрономії. Більшість людей спокійно поглядала на рівну, мов стіл, покришку циліндра. Вона була в такому самому положенні, як її залишили Оджилві й Гендерсон. Мені здається, що глядачі розчарувалися, побачивши не обгорілі трупи, а цю непорушну брилу. Одні відходили геть, натомість підходили інші. Я спустився до ями, і мені здалось, ніби під ногами злегка двигтєть земля. Покришка не рухалась.

Тільки підійшовши зовсім близько, я помітив усю химерність циліндра. З першого погляду він здавався не дивнішим за перекинутий вагон чи повалене величезне дерево. А навіть — і менш дивним.

Він був схожий на іржаву газову цистерну, напіваючану в землю. Тільки маючи певні знання, можна було помітити, що сірий нагар — то не просто окис, що жовтаво-білий метал, блискучий на оголеній різьбі, мав якийсь незвичний відтінок. Слово «неземний» більшій частині глядачів не говорило нічого.

Тепер я впевнився, що ця штукавина впала з Марса, але вважав за наймовірне, щоб усередині в ній була якась жива істота. Я здогадувався, що покривка відкривалась автоматично. Незважаючи на думки Оджилві, я вірив, що па Марсі живуть люди. І чого тільки не малювала мені фантазія! А може, в циліндрі є якийсь рукопис? І чи зможемо ми його витлумачити? Може, ми там знайдемо якісь монети або зразки марсіянських речей? Але ж циліндр, коли тільки задля цього, — занадто великий! Мені дуже кортіло заглянути, що воно там усередині. Близько одинадцятої, так і не дочекавшись нічого надзвичайного, я повернувся додому в Мейбері. Та я вже не міг знову взятися з, а свої абстрактні дослідження.

Пополудні вигін мав зовсім інший вигляд.

Ранні випуски вечірніх газет приголомшили весь Лондон своїми сенсаційними заголовками: «Послання з Марса», «Небувалі події у Вокінгтоні» і так далі.

До того ж телеграма, що Оджилві послав Астрономічному товариству, наробила великого переполоху по всіх британських обсерваторіях.

На шляху біля піщаного кар'єру стало з півдесятка екіпажів зі станції Вокінгтон, фаєтон із Чобгема і навіть якась пишна карета. Тут же лежала ціла купа велосипедів. А багато людей прийшло пішки із Вокінгтона та Чертсі, незважаючи на велику спеку. Отже, зібрався такий великий натовп, серед якого було навіть кілька ошатно вбраних дам.

День був жаркий, ані хмаринки в небі, ані подуву вітру, і лише під кількома соснами, що росли поблизу, —

клаптики тіні. Верес уже погас, але рівнина, скільки оком сягнути в напрямі Отершоу, геть уся почорніла, і над нею прямовисно здіймалися в небо пасма диму. Заповзятливий чобгемський бакалійник випровадив сюди свого сина, навантаживши йому ручний візок свіжими яблуками та імбирним пивом.

Підступивши на край вирви, я побачив у ній групку людей, чоловік шість, серед яких були Гендерсон, Оджилві, високий білявий джентльмен, — це був, як я згодом довідався, Стент, королівський астроном, — та декілька робітників з лопатами й кайлами в руках. Стент давав робітникам якісь вказівки. Голос у нього був дзвінкий і рішучий. Він стояв на покришці циліндра, яка, мабуть, уже охолонула. Лице його паленіло, з чола котився піт; здавалося, він був чимось роздратований.

Більшу половину циліндра було вже відкопано, тільки нижня його частина залишалася в землі. Оджилві, побачивши мене в натовпі, підкликав ближче й попросив сходити до лорда Гілтона, якому належала ця ділянка землі.

— Юрба дедалі зростає, — скаржився він, — і заважає працювати, особливо хлопчаки. Тому потрібно поставити легеньку огорожу, одтиснувши цей натовп подалі від ями. Оджилві сказав мені, що зсередини циліндра чути якийсь шум, але робітники не можуть відкрити покришку, бо нема за що взятися. Стінки циліндра, певне, занадто грубі, може, тому й чути такий невиразний шум.

Я був радий виконати його прохання, сподіваючись таким способом потрапити до числа привілейованих глядачів. Лорда Гілтона я не застав, але довідався, що він прибуде поїздом із Ватерлоо у шість годин. Було тільки чверть на шосту, тому я повернувся додому випити склянку чаю, а тоді пішов до станції назустріч лордові.

IV. Циліндр відгвинчується

Сонце вже заходило, коли я повернувся на вигін. Із Вокінга прибували люди групами, а назад поверталися тільки одиниці. Юрба навколо ями невпинно росла, темніючи на цитриново-жовтому тлі неба. Тут уже було, мабуть, кількасот чоловік. Гомін дужчав, люди штовхадися над самою вирвою. Тривожні думки не давали мені спокою. Наближаючись, я почув Стентів голос:

— Назад! Посуньтеся назад!

Повз мене прошмигнув якийсь хлопчина.

— Воно відгвинчується, — гукнув він на ходу, — усе крутиться й крутиться. Це мені не подобається. Я забираюся звідсіля.

Я підійшов до юрби. На краю ями тислися сотні людей, штовхаючи одне одного, — не поступалися своїм завзяттям навіть кілька статечних дам.

— Він упав у яму! — закричав хтось.

— Назад, назад, — почувлися голоси.

Юрба трошки відступила, і я протиснувся вперед. Всі були дуже збуджені. Із ями долинув якийсь дивний невиразний шум.

— Благаю вас, зупиніть тих недоумів! — гукав Оджилві. — Адже ж ми не знаємо, що в цій проклятій штуковині!

Я бачив, як один молодик, — здається, вокінзький крамарчук, — стояв на циліндрі, силкуючись вибратися з ями, куди його зіпхнула юрба.

Покришка циліндра ізсередини відгвинчувалась. Вже було видно зо два фути блискучої різьби. Хтось ненавмисне штовхнув мене, і я мало не вдарився об ту нарізку. Я оглянувся, та в цю мить покришка зовсім відгвинтилась і з дзвоном упала на гравій. Впершися

ліктем у заднього сусіда, я знову глянув на циліндр. На перший погляд круглий отвір здавався зовсім чорним. Призахідне сонце сліпило мені очі.

Всі мабуть, сподівалися, що звідти з'явиться людина, може, й не зовсім така, як ми, земні люди, та все-таки подібна до нас. Принаймні я думав саме так. Придивившись, я помітив щось сіре, хвилясте, повзуче; блиснули два кружала, наче очі. Потім щось ніби сіра гадюка, завтовшки з палицю, стало викільцьовуватись із циліндра і, похитуючись у повітрі, схилитися в мій бік. Спершу — одне, а там і друге.

Я похолонув. За спиною у мене пронизливо заверещала якась жінка. Напівобернувшись назад і не спускаючи пильного погляду з циліндра, в якому вже з'явилося й друге щупальце, я став відступати подалі від ями. Я бачив, як здивування на людських обличчях змінилося жахом. Зчинився лемент. Всі кинулися врозтіч. Крамарчук намагався видряпатись із ями. Тепер я стояв один і дивився, як люди, що стояли по той бік вирви, тікали геть, разом із ними й Стент. Я перевів погляд на циліндр, і нездоланий жах охопив мене. Наче скам'янівши, я все стояв і дивився.

Величезна сіра куляста маса, завбільшки, певно, з ведмедя, натужливо й повільно вилазила з циліндра. Вибравшись на світло, вона заблищала, як мокра шкіра. Двоє великих темних очей вдивлялися в мене. Ця куляста істота мала й обличчя, коли можна назвати його обличчям. Під очима був рот, безгубі краї його тремтіли й корчилились, пускаючи слину. Воно важко дихало і конвульсійно здригалось. Одним щупальцем воно трималося за верх циліндра, а другим розмахувало в повітрі.

Хто не бачив живого марсіянина, навряд чи зможе уявити собі цю страхітливую потвору. Її дивовижний рот нагадував літеру «V», верхня губа була клинувата, лоба не було так само, як і підборіддя; безупинне тремтіння

рота, цілий клубок щупальців, наче в Горгони, шумливе дихання в незвичній атмосфері, очевидна безпорадність, скутість рухів під дією земного тяжіння й особливо великі пильні очі — все це було огидне до нудоти. Потвора мала брунатну, слизьку, як у гриба, маслянисту шкіру; незграбні, повільні її рухи викликали почуття невимовного жаху. Навіть з першої зустрічі, з першого погляду мене охопили огида й відраза.

Раптом страховище зникло. Воно перевалилося через пруг циліндра і впало в яму, гепнувшись, неначе великий шкіряний лантух. Я почув своєрідний приглушений крик, і слідом за першою істотою в темному отворі з'явилася друга.

Моє заціпеніння, яке викликав жах, спало. Я повернувся й щодуху кинувся до дерев, — ярдів, мабуть, за сотню від ями. Я біг якимось боком і раз у раз спотикався, бо не міг відірвати погляду від того видовища.

Там, серед молодих сосон і кущів дреку, я зупинився, важко дихаючи, і став чекати, що воно буде. Вигін, довкола якого росли сосни, був усіяний людьми, що так само, як і я, напівскуті страхом, дивилися на цих істот чи, вірніше, на купи гравію біля ями, в якій вони лежали. Аж раптом — мене знову пройняв жах — я побачив, як щось кругле й темне смикається над самим краєм ями. Це була голова крамарчука, що звалився в яму. Та голова на тлі багряного заходу здавалася чорною. Ось він підніс плече й коліно вгору, але знову зсунувся на дно, тільки голова виднілася. Тоді зовсім зник, і до мене ніби долинув його кволий крик. Я мало не кинувся бігти йому на допомогу, але страх не дав мені рушити з місця.

Все зникло в глибокій ямі за купами розкиданого піску. Кожен, хто проходив із Чобгема або Вокінга, був би здивований таким видовищем, — велика людська юрба безладно розсипалась по канавах, сховалася за кущі, ворота й огорожі й, зрідка перекидаючись між

собою словами, — та й то більше короткими збудженими вигуками, — пильно дивилась на купи піску. Барильце імбирного пива чорніло на тлі багряного неба, біля піщаного кар'єру стояли покинуті екіпажі, коні їли овес з підвішених торб і копитами били землю.

V. Тепловий промінь

Вигляд марсіян, що виповзали з циліндра, в якому вони прибули на Землю із своєї планети, неначе якимись чарами прикував мене до місця. Я стояв по коліна у вересі й дивився на купи піску. В мені змагалися страх і цікавість.

Я не наважувався підійти до ями, дарма що мені дуже кортіло зазирнути туди. Тому, не спускаючи ока з піщаного насипу, за яким крилися прибульці на Землю, я став віддалік обходити вирву, шукаючи кращого місця для спостереження. Одного разу з'явилися в сяйві призахідного сонця якісь три чорні кінцівки, подібні до щупалець восьминога, але тут же й сховалися. Згодом піднявся якийсь суглобистий стрижень з диском нагорі, що, похитуючись, повільно повертався кругом. Що це вони там роблять?

Глядачі розпалися на дві групи: одна, менша, стояла з боку Вокінга, друга, більша, — з боку Чобгема. Мабуть, вони вагалися, як і я. Кілька чоловік стояли поблизу мене. Я підійшов до одного з них, — це був мій сусіда, але я не знав, як його звать, — і привітався. Та для зайвих розмов у нього не було часу.

— Які огидні потвори, — тільки й вертілося у нього на язиці. — Господи боже, які огидні потвори! — повторював він знову й знову.

— Бачили ви людину в ямі? — запитав я, але він нічого не відповів. Ми стояли мовчки, певніше почувачи себе один біля одного. Згодом, щоб краще було видно, я виліз на якийсь горбочок, мабуть, із ярд заввишки, а коли оглянувся, то побачив, що мій сусіда уже подався у напрямі Вокінга.

Сонце зайшло, на землю лягали сутінки, а довкола все було тихо. Юрба з боку Вокінга, здавалося,

побільшала, і до мене сягав її приглушений гомін. Гурт людей з боку Чобгема поволі розійшовся. З ями не чути було ніякого руху.

Ця тиша підбадьорила людей. Можливо, що й нові прибульці з Вокінга також додали сміливості юрбі. В усякому разі, з настанням сутінок натовп почав повільно й нерішуче наближатися до ями. Чорні постаті по двоє, по троє рухалися вперед, зупинялись і знову рухалися, витягуючись тонким довгим півмісяцем, роги якого поступово охоплювали яму. Я й собі рушив до ями.

Потім я побачив, як візники і ще дехто наважилися підійти аж до самої ями. У цю мить до мене долинув стукіт копит і скрип коліс. Син бакалійника потяг свій візок з яблуками. А далі, ярдів за тридцять від ями, з боку Горсела підходила темна групка людей; попереду якийсь чоловік ніс білий прапор.

Це була делегація. В Горселі, нашвидку порадившись, населення вирішило, що марсіяни, хоч вони й відрозливі зовнішністю, мусять бути істотами розумними, отже, треба дати їм знак, що й ми не якась там худобина.

Все ближче й ближче маяв на вітрі прапор; спершу — праворуч від мене, а потім, коли делегація пройшла далі, — ліворуч. Я був задалеко від тих людей, щоб когось з них розпізнати, але згодом довідався, що там були Оджилві, Стент і Гендерсон; вони мали на меті спробувати налагодити стосунки з марсіянами. Ця маленька групка немовби притягувала до себе майже зімкнуте людське кільце, і багато невиразних постатей простували за нею на безпечній віддалі.

Раптом блиснув спалах, і клуби зеленуватого диму раз за разом тричі здійнялись у непорушному повітрі.

Той дим упереміш з полум'ям був такий яскравий, що темно-синє небо та повитий туманом бурий луг з боку Чертсі, на якому де-не-де бовваніли сосни, раптом здалися зовсім чорними і майже не просвітлили навіть